

Kou

Egel en Muis wandelen door het bos.

Eventjes geleden was het nog schemerig.

Nu is het donker.

‘Korte dagen, lange nachten,’ mompelt Egel.

‘Gauw naar huis,’ zegt Muis.

Bij Muis thuis steekt Egel de haard aan en ploft neer op de bank.

Muis zet een pot thee.

‘Weet je,’ zegt Egel. ‘In de zomer denk ik soms: dit jaar sla ik de winterslaap over. Maar zodra de kou aan mijn stekels knaagt, weet ik het weer. Tijd voor bed.’

Muis zucht.

‘Ik ga je missen, Egel.’

Egel reageert niet.

Of ... eigenlijk wel: hij snurkt.

Muis glimlacht.

Hij legt een deken over hem heen en kruipt zachtjes
tegen hem aan.

Vanaf de bank kijkt hij naar buiten.

De maan schijnt door de bomen.

Binnen knettert het haardvuur.

De warmte prikt in zijn vacht.

En toch heeft hij het koud.

De winter is nog niet begonnen, maar toch ook
weer wel.

Hij kruipt nog dichterbij Egel aan en luistert
naar zijn gesnurk.

Zijn heerlijke gesnurk.

